

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **G. S.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2021, č. j. OAM-514/ZA-ZA11-ZA20-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Rozhodnutím ze dne 9. 9. 2021 žalovaný správní orgán zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, s odkazem na ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).
- 2. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, že jako důvod podání žádosti žalobce zhodnotil jeho obavy z jednání soukromé osoby kvůli nesplacenému dluhu a dále rovněž legalizaci zdejšího pobytu za účelem práce. Žádost žalobce po zhodnocení věci žalovaný zamítl

jako zjevně nedůvodnou proto, že Gruzie je Českou republikou považována za bezpečnou zemi původu a žalobce v řízení neprokázal, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobce v žalobě namítal porušení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a to v jeho ustanoveních § 2, 3 a 50, s tím, že žalovaný nezjistil nepochybný stav jeho věci, řešení neodpovídá okolnostem jeho případu a nebyly rovněž zohledněny skutečnosti, hovořící v jeho prospěch. Je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 a 14 a rovněž pak hrozbu nebezpečí vážné újmy pro případ návratu ve smyslu § 14a zákona o azylu.
4. Žalobce opustil vlast ze strachu z pronásledování ze strany soukromých osob, tato okolnost je v jeho případě specifická, neboť se jedná o významného místního lichváře s konexemi a všichni zúčastnění se proti němu bojí svědčit, proto ani žalobce nemohl být úspěšný se svojí žádostí o prošetření věci učiněné na policejní stanici ve městě Achmeta. Bylo mu vyhrožováno se zbraní v ruce a bylo mu řečeno, že zbraň již příště schována nebude, bojí se tak o život. Odkázal na znění § 2 odst. 6 zákona o azylu, dle něhož může být původcem pronásledování i soukromá osoba, pokud stát či organizace kontrolující stát či jeho část území nejsou schopny či ochotny odpovídajícím způsobem ochranu před pronásledováním zajistit. Žalobce chtěl učinit další oznámení, ale z obav o zdraví a život rodiny tak neučinil. Policie odmítla zahájit vyšetřování, odkázala na skutečnost, že proti uvedené osobě nebude nikdo svědčit. Žalobce je proto přesvědčen, že podmínky cit. ustanovení splňuje.
5. Žalobce v žalobě sdělil, že z důvodu fyzického i psychického nátlaku byl nucen opustit manželku i své zázemí, neboť nebyl schopen splatit dluh a docházelo k stále častějšímu vydírání a vyhrožování jeho osobě. Proto se rozhodl opustit zemi původu.
6. Je dále přesvědčen, že žalovaný nezhodnotil řádně veškeré okolnosti jeho případu, žalobce podal ucelenou a konzistentní výpověď o své situaci v zemi původu, má opodstatněné obavy z případného návratu, splňuje proto i podmínky § 14a zákona o azylu. Žalovaný si k jeho příběhu neobstaral ani žádné relevantní podklady. Materiál Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, stav – listopad 2020 je zastaralý, nijak nereflexuje žalobcem tvrzené skutečnosti. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 19. 10. 2021 plyne, že žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasí. Při svém rozhodování vzal v úvahu veškeré skutečnosti, které uvedl žalobce, shromáždil k nim relevantní a aktuální informace o situaci v Gruzii a vycházel tedy z dostatečně zjištěného stavu věci.
8. Žalovaný dále uvedl, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie, tento stát je v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky MV č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považován ČR, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie, za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalovaný pak na základě informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii, jakož i

na základě výpovědi žalobce shledal, že v jeho případě lze Gruzii za bezpečnou zemi původu ve smyslu cit. ustanovení považovat.

9. Vzhledem k obavám žalobce z kriminálního jednání soukromé osoby je žalovaný přesvědčen, že žalobce má možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné instituce. Obrátil se na ně pouze ústně s žádostí o radu, nepokusil se však podat písemné oznámení. Nelze tedy tvrdit s jistotou, že by mu pomoc poskytnuta nebyla. Žalovaný v uvedené souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) čj. 4 Azs 185/2004 ze dne 13. 9. 2004, z něhož mj. plyne, že pokud by příslušné orgány nebyly schopny či ochotny poskytnout pomoc, jednalo by se o situaci azylově relevantní.
10. K námitce žalobce o využití jediného materiálu informací žalovaný připomněl, že žalobce byl dne 27. 7. 2021 dotazován při seznámení se s podklady, zda nenavrhuje doplnění, chtěl se však pouze seznámit s protokolem o pohovoru. V uvedené zprávě je obsažen seznam zdrojů, z nichž žalovaný při jejím zpracování vycházel a z nějž je evidentní, že se jedná o zdroje objektivní, nezávislé a veřejně dostupné.
11. Žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud konstatoval, že ze správního spisu plyne, že dne 22. 7. 2021 žalobce poskytl žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy sdělil, že je gruzínské státní příslušnosti, téže národnosti, pravoslavného vyznání a nikdy nebyl politicky organizován. Jeho manželka a dvě děti žijí v Gruzii, on ze země vycestoval letecky 26. 6. 2021 do Polska, odkud následně 16. 7. 2021 odjel autobusem do ČR. V Polsku pobýval v r. 2019 i v r. 2021 pracovně, měl povolení k výkonu práce. Uvedl, že ve vlasti podnikal, jeho manželka ale onemocněla, půjčil si peníze na její léčbu, nebyl je však schopen vrátit. Dotyčný mu nyní vyhrožuje, a pokud mu nevrátí peníze, obává se o život. V průběhu pohovoru téhož dne pak žalobce sdělil, že v Polsku pracoval v mrazících závodech a onemocněl zápallem plic, neměl peníze, proto odjel do ČR. V Polsku o ochranu nežádal, neboť viděl, že když onemocněl, nikoho tam nezajímal. Od svého ruského společníka si na podzim r. 2020 půjčil 44 tisíc USD na podnikání – vývoz dobytka do Turecka. V únoru 2021 však manželka musela na zákrok do nemocnice, musel zaplatit 20 tisíc USD, byla špatná ekonomická situace z důvodu pandemie, nemohl vyvážet zboží ani splácet dluh. Věřitel žádal splatit dluh a vytáhl na něj pistoli, nakonec se dohodli, že žalobce peníze vydělá a dluh splatí. Řekl mu, že příště zbraň neschová. Žalobce odjel do Polska za prací. Ten dotyčný je čečenského původu, jeho výhrůžky nejsou legrace. Žalobce se poté obrátil ústně s prosbou o radu na místní policii, tam mu ale sdělili, že potřebuje svědky, on žádné neměl, ale proti tomuto člověku by stejně nikdo nesvědčil. Písemně podání nepodal, to by ohrožovalo i rodinu. Nemá cenu se v takové situaci ani přestěhovat, Gruzie je malá. Dále žalobce sdělil, že do země původu se navrátit nemůže, jeho život by byl bez peněz ohrožen, odsud může dluh splácet. Dne 27. 7. 2021 byl žalobce seznámen s podklady žalovaného, chtěl se seznámit pouze s protokolem o výpovědi, nežádal žádné doplnění.
13. Zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, upravuje v ustanovení § 16 zjevnou nedůvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V jeho odstavci 2 je uvedeno, že „jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní

ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze“. V odstavci 3 se pak uvádí, že „jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a“.

14. Krajský soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná. Ve věci bylo rozhodováno bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“).
15. Jak výše uvedeno, správní orgán má možnost na základě znění § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítnout žádost žadatele o udělení mezinárodní ochrany v případě, že žadatel přichází z tzv. bezpečné země původu, a v takovém případě je na žadateli, aby jasně prokázal, že v jeho případě stát za takovou zemi považovat nelze. Po přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu soud konstatoval, že žalovaný zjistil podstatné skutečnosti, které vedly žalobce k podání žádosti, z jeho písemného podání a dále z provedeného pohovoru - viz bod 12. S žalobcem byl proveden řádný pohovor, kdy mohl uplatnit veškeré skutečnosti, které považoval za podstatné pro zhodnocení svého případu. Ve správním spisu se nachází žalovaným doložený materiál o hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu, v aktuálním znění z r. 2020, s níž byl žalobce seznámen dne 27. 7. 2021, bez připomínek či návrhu na doplnění dokazování. Uvedená žalobní námitka je tak nedůvodná.
16. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval hodnocením situace v zemi původu žalobce dostatečně, konstatoval, že s výjimkou separatistických regionů Abcházie a Jižní Osetie splňuje Gruzie základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu a nadále může být zařazena na seznamu těchto zemí.
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žadatel má ve vlasti možnost použít ke své obraně řadu legálních prostředků a žalobce takovou skutečnost ničím seriózně nevyvrátil, pouze obecně tvrdil, že by se žádost o pomoc státních institucí minula účelem.
18. Za přílehlavý krajský soud považuje žalovaným aplikovaný odkaz na rozhodnutí NSS ze dne 24. 2. 2005, čj. 7 Azs 187/2004 – viz str. 4 rozhodnutí – kdy soud konstatoval, že institut mezinárodní ochrany nemůže sloužit k legalizaci pobytu v České republice, přílehlavým je pak i další odkaz na rozhodnutí NSS, a to ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004, i ze dne 13. 9. 2004, čj. 4 Azs 160/2004, tato rozhodnutí judikovala situace vyhrožování ze strany soukromých osob a dospěla k závěru, že toto není bez dalšího důvodem pro poskytnutí azylu, zejména pak v situacích, kdy politický systém v zemi původu žadatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení o azylu vyvráceny. Tak tomu bylo i v případě žalobce, jím uváděné skutečnosti v žalobě o opakovaných výhrůžkách nekorespondují

s informacemi, které žalobce sdělil v průběhu řízení před správním orgánem a soud nemohl jinak, než je v této souvislosti hodnotit jako stupňující se sdělení, které je účelové.

19. K námitce žalobce o podřaditelnosti jeho obav pod důvody udělení mezinárodní ochrany formu azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu stejně jako tvrzení, že splňuje podmínky § 14a zákona o azylu, nejsou relevantní z důvodů již uvedených výše, neboť pokud žalovaný dospěje k závěru, že žadatel řádně nevyargumentoval svoji osobní situaci ve smyslu znění § 16 odst. 2 zákona o azylu, není dále povinen dle odst. 3 uvedené důvody zkoumat. Zde pak soud plně odkazuje na závěry rozhodnutí NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, v němž je uvedeno, že *„žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b/ zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
20. Soud je toho názoru, že argument žalobce, že po něm nelze požadovat ani pokus o hájení svých zájmů nelze považovat za relevantní. Gruzie má funkční státní aparát, který svým občanům účinným způsobem pomáhá. Nelze proto předem bez dalšího předpokládat, že tato pomoc nebude poskytnuta. Soud tedy potvrzuje jako správný závěr žalovaného, že žalobce bez vážného důvodu nevyužil všechny možnosti nápravy ve své zemi původu a jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany lze posoudit jako snahu o legalizaci zdejšího pobytu, k níž však instituty mezinárodní ochrany neslouží.
21. K závěru žalobce, že Gruzie pro něho není zemí bezpečnou, soud připomíná, že takový závěr je v kompetenci posouzení žalovaným správním orgánem a k uvedenému závěru žalobce nepředložil žádné věrohodné podklady.
22. Krajský soud na základě shora uvedených skutečností uzavřel, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem, žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náhrada nákladů řízení

23. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 28. července 2022

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně